

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 30 lipca 2020 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział stwierdził, że M. B. jako wspólnik jednoosobowej spółki z ograniczoną odpowiedzialnością podlega obowiązkowo ubezpieczeniom społecznym, tj. ubezpieczeniu emerytalnemu, rentowym oraz wypadkowemu w okresie 20.03.2014 – 30.09.2019. Określono także miesięczne podstawy wymiaru składek za sporne okresy. Decyzja zawierała pouczenie o możliwości wniesienia odwołania w terminie jednego miesiąca od doręczenia decyzji.

/decyzja – akta ZUS k. 93/

Odpis decyzji został doręczony matce wnioskodawcy – H. B. – jako pełnoletniemu domownikowi w dniu 5.08.2020 roku . /potwierdzenie odbioru – k. 92 akt ZUS/

W dniu 15 kwietnia 2021 r wnioskodawca wniósł odwołanie od powyższej decyzji, wskazując, iż została mu ona doręczona w dniu 17 marca 2021 roku na rozprawie w sprawie VIII U 2183/20. Wniósł o uchylenie decyzji i uznanie, że podlega obowiązkowemu ubezpieczeniu społecznemu nie jako wspólnik tylko jako pracownik (...) sp. Z (...).

/odwołanie – k. 3/

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o odrzucenie odwołania, w związku z jego wniesieniem po ustawowym terminie, ewentualnie o jego oddalenie oraz o zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego.

/odpowiedź na odwołanie – k. 8/

Sąd zważył co następuje

Na mocy art. 477⁹ § 1 i 3 k.p.c., odwołania od decyzji organów rentowych wnosi się na piśmie do organu, który wydał decyzję, lub do protokołu sporządzonego przez ten organ, w terminie miesiąca od doręczenia odpisu decyzji. Sąd odrzuci odwołanie wniesione po upływie terminu, chyba że przekroczenie terminu nie jest nadmierne i nastąpiło z przyczyn niezależnych od odwołującego się.

Powyższe oznacza, że wniesienie odwołania od decyzji organu rentowego z uchybieniem miesięcznego terminu powoduje, iż ubezpieczony zostaje pozbawiony prawa do merytorycznego rozpoznania zarzutów co do istoty sprawy, podniesionych w odwołaniu. Dlatego też Sąd stosując art. 477⁹ § 3 kpc, musi ocenić całokształt okoliczności, które spowodowały przekroczenie terminu do wniesienia odwołania, a przede wszystkim aspekt zawinienia składającego odwołanie (choć nie wskazano przesłanki winy jako wykluczającej odwołanie po terminie) oraz ewentualnych przyczyn od niego niezależnych. Ocena, czy przekroczenie terminu było nadmierne oraz czy nastąpiło z przyczyn niezależnych od odwołującego się, jest pozostawione ocenie sądu. Sąd ma możliwość potraktowania spóźnionego odwołania tak, jakby zostało wniesione w terminie, przy czym niezbędne jest jednoczesne spełnienie się obu warunków: przekroczenie terminu nie może być nadmierne, zaś jego przyczyna musi być niezależna od odwołującego się (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 21 marca 2006 r., III UK 168/05, Lex nr 277825).

Przesłanki upoważniające sąd do nieuwzględnienia przekroczenia terminu muszą zachodzić kumulatywnie; mają one charakter ocenny i zależą od całokształtu okoliczności sprawy, w związku z czym nie dadzą się uogólnić.

Podkreślenia wymaga też fakt, iż wobec treści art. 477⁹ § 3 kpc postępowanie szczególne regulowane przepisami art. 477⁸ kpc i następnie, nie zna instytucji przywrócenia terminu w rozumieniu art. 168 i nast. (tak wyr. SA w Rzeszowie z 6.12.1994 r., III AUr 344/94, OSA 1995, Nr 1, poz. 9, post. SA w G. z 6.6.1994 r., III AUz 61/94, PP 1995, Nr 5, s. 46).

W rozpoznanej sprawie odpis decyzji został doręczony dorosłemu domownikowi w dniu 5.08.2020r. Termin miesięczny zatem upływał z dniem 7.09.2020 r roku (art. 115 kc) . Odwołanie zostało nadane w dniu 15.04.2021 r , a więc po terminie.

W ocenie Sądu w niniejszej sprawie bez znaczenia pozostaje zapoznanie się z treścią decyzji w późniejszym terminie – jak twierdzi wnioskodawca na rozprawie w marcu 2021 roku, nie są to bowiem okoliczności uzasadniające przyjęcie, że odwołanie po terminie nastąpiło z przyczyn niezależnych od ubezpieczonego, bowiem doręczenie decyzji odbyło się w sposób prawidłowy na podstawie art. 43 kpa, na adres wskazywany przez wnioskodawcę. Przewidziana w art. 43 k.p.a. zastępcza forma doręczenia, rodzi domniemanie prawne, a mianowicie, że osoba wskazana na potwierdzeniu odbioru pisma jako dorosły domownik, która pokwitowała odbiór, przyjęła je w celu oddania adresatowi. W konsekwencji przyjmuje się, że pismo zostało doręczone adresatowi. Dowodem na to jest dokument urzędowy w postaci prawidłowo wypełnionego przez pracownika operatora pocztowego zwrotnego potwierdzenia odbioru./tak wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w W. z dnia 2 lipca 2020 r. (...) SA/Wa (...)/

Mając wszystko powyższe na uwadze, Sąd na podstawie art. 477⁹ § 3 k.p.c. odrzucił odwołanie.

Uwzględniając wniosek pełnomocnika organu rentowego w przedmiocie kosztów procesu Sąd orzekł na podstawie art. 98 § 1 i § 3 k.p.c. Sąd Okręgowy zasądził od wnioskodawcy na rzecz Zakładu Ubezpieczeń Społecznych I Oddziału w Ł. kwotę 180,00 złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego – stosownie do treści § 9 ust. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. z 2018 r., poz. 265).